

Der har ikke efter Lovens Ikrafttræden været Sager mod Detektivbureauer udenfor København. Derimod er der af Københavns Politi efter stedfunden Undersøgelse af de Politiet bekendte 16 Detektivbureauers Forhold rejst Tiltale mod en Del af Indehaverne af og Medhjælperne i disse i Henhold til Lovens § 3 med det Resultat, at 7 Indehavere og 5 Medhjælpere er blevet frakendt Retten til at udøve Virksomhed af den i Lovens § 1 omhandlede Art, medens 2 Indehavere af Detektivbureauer er blevet frifundet. De af Justitsministeriet indhentede Oplysninger har vist, at der inden for Anklagemyndigheden er stærk Stemning for et fuldstændigt Forbud mod Detektivbureauer eller i hvert Fald Indførelse af en Anmeldelsespligt for Virksomhederne og deres Personale, hvilken Anmeldelsespligt iøvrigt er foreslaaet udstrakt til at omfatte samtlige af Loven omfattede Virksomheder.

Statsadvokaten for København har dog for sit Vedkommende udtalt, at han maa nære Betænkelighed ved Udstedelse af et generelt Forbud mod disse Virksomheder alene paa Grundlag af de fra Københavns Politi modtagne Oplysninger, hvorved Statsadvokaten særlig har fremhævet, at det ikke i sig selv kan og bør være ulovligt at fremskaffe f. Eks. Oplysninger til Brug i Ægteskabsager. Bureauerne yder desuden Bistand til Afværgelse af eller Opklaring af Forbrydelser mod private. Justitsministeriet maa i Overensstemmelse med de ved Fremsettelsen af Loven af 1943 anførte Synspunkter mene, at et fuldstændigt Forbud

mod privat Detektivvirksomhed vil være en for vidtgaående Foranstaltning, da hæderligt drevne Bureauer ikke kan anses for samfundsskadelige eller stridende mod Befolkningens eller det offentlige Interesser. Ogsaa en Regel om Anmeldelsespligt nærer Justitsministeriet Betænkelighed ved at foreslaa gennemført, idet en saadan Ordning meget let saavel af Bureauernes Indehavere som af Publikum vil kunne opfattes som en offentlig Godkendelse af den paa-gældende Virksomhed. Man foreslaar derfor, at Loven ogsaa for saa vidt forbliver uændret.

Som Følge af det foran anførte vil Justitsministeriet derfor ikke mene, at der foreligger Grundlag for Ændring i §§ 1—5 i Loven af 1943.

Dispensationsreglen i § 6, Stk. 2, vil fremtidig ikke kunne faa praktisk Betydning, og den foreslaas derfor ophævet. I Henhold til denne Bestemmelse er der af Justitsministeriet meddelt 4 Dispensationer ialt, nemlig 1 Dispensation fra § 2, Stk. 1, Nr. 2, og 3 Dispensationer fra § 2, Stk. 1, Nr. 3. Disse Dispensationer bør vedblivende bevare deres Gyldighed.

Da Loven i den Tid, den har været i Kraft, som det fremgaar af foranstaaende, har virket tilfredsstillende, og Afgrænsningen af Lovens Anvendelsesomraade i Praksis har vist sig at være heldig og ikke har givet Anledning til beføjet Kritik, er der efter Justitsministeriets Mening ikke Grund til at opretholde en Bestemmelse om Lovens Revision.